

afstemmes derover. Nej, det er meget muligt, at de intet kan faa. Naar den ærede Ordfører stiller sig saaledes som Ordfører for Flertallet her i Salen og bestemt fraraader det, saa er det naturligvis en mægtig Støtte for den højtærede Minister. Den højtærede Minister begynde ganske vist med at udtale, at han havde personlig Sympati for Sagen. Jeg synes, at Flertallet kunde have sagt det samme, at det har Sympati for Sagen, og at den fortjener at overvejes, idet der saa dog maaske paa en eller anden Maade kunde ydes disse gamle Folk nogen Hjælp. Men den ærede Ordfører anfører kun dette til Fordel for Andragerne, at han ikke misunder dem, at de faa noget mere, men selv vil han ikke give dem noget og fraraader ogsaa andre at gøre det. Under disse Omstændigheder kunne disse gamle Folk selvfølgelig intet faa, men jeg mener dog, at det er fuldt berettiget, at jeg fastholder mit Standpunkt, og jeg ønsker, at Sagen kommer til en Afstemning, idet jeg ikke har nogen Ret til at tage Andragendet tilbage og heller ikke vil gøre det.

Ordføreren (Busk): Det ærede Medlems Protest tager jeg mig temmelig let. Den gør mig ikke stor Ulejlighed, men jeg synes rigtig nok, at naar det ærede Medlem er saa indigneret og protesterer saa stærkt, saa skulde han dog huske paa det gamle Ordsprog, der siger: „Man skal feje for sin egen Dør først“, og huske paa, hvad der passerede i Tirsdags, hvilke skammelige Mötiver han der tillagde Flertallet, og hvorledes han der stod op og væltede sig over Flertallet, fordi vi henviste et Andragende om Soldaterhjemmet. Han gik endogsaa saa vidt, at han kom med en Udtalelse, som gjorde, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at han ikke fandt nogen Anledning til at diskutere med det ærede Medlem. Saa vidt var han ude, at han ligefrem sagde, at naar vi henviste dette Andragende, var det dels af Frygt, og dels fordi vi vilde købe Stemmer. Et Medlem, der optræder paa den Maade for 2 Dage siden, har virkelig ingen Ret til her at komme og slaa sig for Brystet og være indigneret. Jeg kunde forstaa, at det kunde gaa ude

paa et Folkemøde, hvor Flertallet var Socialdemokrater, der under alle Omstændigheder tilraabte det ærede Medlem Bifald, men da vi her sidde i en lovgivende Forsamling, tager det ærede Medlem fejl af Husnummeret, hvis han tror, at hans Indignation og Protest gør forfærdelig meget Indtryk. Det ærede Medlem skal ikke være saa kæphøj, det klæder ham ikke.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg har protesteret imod, at han havde indbragt dette Andragende. Nej, det har jeg aldeles ikke, thi det ærede Medlem har lige saa fuldt Lov til at indbringe Andragendet som ethvert andet Medlem. Jeg kan her faa Lejlighed til at gøre en Sidebemærkning, som vel kan være paa sin Plads, nemlig den, at naar der staar i Grundloven, at der kan indbringes Andragender til Rigsdagen gennem Rigsdagsmænd, maa Meningen være den, at Rigsdagsmændene skulde sigte deres Andragender lidt, saa at ikke en hvilken som helst Ting kan flyde ind, som man saa skal ligge og sinke sig med at behandle i de forskellige Udvalg, hvortil den henvises. Men det Andragende, som her er indbragt, er der fra Formens Side ingen Verdens Ting at sige til, saa jeg bebrejder ikke det ærede Medlem, at han har indbragt det; men det, jeg bebrejder det ærede Medlem, er, at efter at han har faaet Lov til at bringe Sagen frem for Ministeren i Finansudvalget, og efter at han har hørt, at Ministeren ikke kan tage imod det, at han da vedbliver i at banke paa, skønt han godt ved, at der ikke kommer noget ud af det. Det hele er bare Agitation og intet andet, og det er det, man skal vide uden for denne Sal ogsaa. Man skal vide, hvad der er Sandhed og Virkelighed og ingen Verdens Ting andet; Sandheden kan gøre d'Hrr. nok, saa man behøver ikke at lyve dem paa. Derfor har jeg tilladt mig at fremdrage denne Sag, og jeg har været saa forsigtig ikke alene at tage Betænkningen med mig ned i Salen, men ogsaa den foreløbige Betænkning, hvorom vi have konfereret med den ærede Minister, og hvorpaa der er noteret, hvorledes Ministeren har stillet sig. Efter disse Notitser er den egentlige Betænkning trykt.

Det er det, jeg bebrejder det ærede